

РЕШЕНИЕ

№ 18240

гр. София, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **САНДРА ЕМ. ДИМИТРОВА**
като разгледа докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20221110170537 по описа за 2022 година

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422, ал.1 ГПК вр. чл. 411 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от ЗД „Е.“ АД срещу ЗД „Б.“ АД за признаване за установено, че ответникът дължи сумата от 1621,42 лева, представляваща главница за регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение с включени ликвидационни разходи за вредите, нанесени на л.а."Волво ХС 90", с рег.№*** при ПТП от 22.01.2021г., настъпило в гр.Русе, по вина на водач на л.а."Порше Кайен", с рег.№ ***, чиято гражданска отговорност е предмет на задължителна застраховка, сключена със ЗД "Б." АД, ведно със законна лихва за период от 30.09.2022г. до изплащане на вземането, сумата от 210,35 лева, представляваща мораторна лихва за период от 19.06.2021г. до 28.09.2022г., за които суми е била издадена заповед за изпълнение по ч.гр. дело № 53214/2022г. по описа на СРС, 25-ти състав.

Ищецът твърди, че на 22.01.2021г. в гр. Русе, на кръстовището на ул. *** с ул. ***, било настъпило ПТП между л.а. „Порше Кайен“, рег. № ***, собственост на П. С. Г., управляван от него, и лек автомобил „Волво ХЦ 90“, рег. № ***, собственост на „П.“ ООД, управляван от В. Щ. М.. За настъпилото ПТП бил съставен двустранен констативен протокол. Съгласно същия и според декларация на невиновния водач- В. М., вина за настъпилото ПТП с материални щети имал П. С. Г., който движейки се по ул. *** и достигайки пресечката с ул. *** не спазва знака за предимство Б 3 и удря движещия се по ул. *** /път с предимство/ л.а. „Волво ХЦ 90“, рег. № *** /с посока на движение от ул. *** към ул. ***/. Сочи, че в момента на ПТП пътната настилка била мокра. Вследствие на настъпилото ПТП били нанесени щети на л.а. Волво ХЦ 90, който бил застрахован по застраховка „Каско на МПС“ при ищеца със застрахователен договор под формата на застрахователна полица № *** от 23.11.2020г. със срок на действие от 27.11.2020г. до 26.11.2021г. Била образувана щета № *** от 26.01.2021г. Експертите на застрахователя били извършили оглед на нанесените щети на увредения автомобил и ги описали по вид и степен на увреждане в описа от извършения оглед. Сочи, че възстановяването на щетите било извършено в автосервиз „Кр.“ ЕООД. Била представена фактура за извършения ремонт в размер на 1606,42 лева. На 19.05.2021г. било извършено плащане на застрахователното обезщетение. Твърди, че към момента на ПТП отговорността на виновния водач П. Г. била

застрахована по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в ЗД „Б.“ АД със застрахователна полица № BG/***. Поддържа, че с плащането на застрахователно обезщетение била предявена претенция срещу ответника за платеното застрахователно обезщетение и 15 лева ликвидационни разходи. Претендира и мораторна лихва в размер на 210,35 лева, считано от 19.06.2021г.- датата след получения отказ, до 28.09.2022г. /датата преди деня на завеждане на заявлението за подаване на заповед за изпълнение/. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който се оспорват предявените искове. Оспорва механизма на ПТП. Счита, че твърдяното произшествие не е настъпило по начина, описан в приложения Протокол за ПТП. Счита, че виновен за настъпване на ПТП е изцяло водача на МПС, застрахован при ищеца, тъй като ПТП е настъпило на нерегулирано кръстовище, образувано от ул. Г.С. Р. и ул. *** в гр. Русе и водачът на МПС Волво ХСЦ90 не е изчакал преминаването на дясностоящото и с предимство МПС Порше Кайен, рег. № ***. Оспорва предявените искове и по размер, като счита, че претендираната сума е завишена и не отговаря на действителния размер на щетите. Поддържа, че са надписани ремонтно-възстановителни дейности, които не са били необходими, както и дейности и части, които не били увредени вследствие на процесното събитие. Оспорва преди настъпване на ПТП увреденото МПС да е било в добро състояние и без щети. Сочи, че тъй като автомобилът не бил в гаранция обезщетението следвало да бъде определено съобразно средно пазарни цени за ремонт с вложени алтернативни части или съгласно методиката за уреждане на претенции за обезщетение за вреди, причинени на МПС, приета с Наредба по чл. 504, ал. 2, т. 2 КЗ. Искането към съда е да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, по реда на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено следното:

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните групи правопораждащи факти: наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и увреденото лице; наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и причинителя на вредата; настъпването и механизма на ПТП, вината на застрахования при ответника водач, причинените от ПТП вреди, причинно-следствената връзка между вредите и механизма на ПТП, стойността на вредите, както и извършеното от ищеца плащане към увреденото лице.

В доказателствена тежест на ответника е да докаже погасяване на претендираната сума.

В конкретния случай с определението от 18.07.2023г., в което е обективиран проектът за доклад, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 19.10.2023г. съдът на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните следните обстоятелства: наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и увреденото лице; наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и причинителя на вредата, извършеното от ищеца плащане на застрахователното обезщетение.

Горните обстоятелства се установяват и от представената застрахователна полица по застраховка Каско на МПС № ***, фактура № 195 от 26.03.2021г. на стойност 1606,42 лева, както и преводно нареждане от 19.05.2021г. в полза на „Кр.“ ЕООД.

Спорни между страните са въпросите за механизма на настъпване на ПТП, размера на вредите и причинно-следствената връзка между уврежданията и ПТП-то, както и вината за

настъпване на събитието. По тези въпроси са събрани следните доказателства:

От двустранен констативен протокол за ПТП от 22.01.2021г. се установява, че в гр. Русе на кръстовището на ул. *** и ул. *** е настъпило ПТП между лек автомобил „Порше Кайен“, рег. № *** и лек автомобил „Волво ХЦ90“, рег. № ***. В двустранния констативен протокол е посочено, че щетите по лек автомобил „Волво“ са следните- ожулена боя, броня и калник, фар.

По делото е прието като доказателство копие от схема на кръстовището между ул. *** и ул. *** в гр. Русе, на която са отразени пътните знаци и маркировката, актуални към 22.01.2021г.

Свидетелят В. М. твърди, че управлявал „Волво ХС 90“, служебен автомобил, като се движил по ул. *** посока Халите и на едно малко кръстовище, където ул. *** е с предимство, бил изненадан от средно-лек удар отстрани от идващия от дясно автомобил- „Порше“. Водачът на другия автомобил слязъл от колата, видял щетите и се съгласили, че имат случай, в който той да е без предимство. Сочил, че за вината нямали спорове. Улицата била тясна, карал с около 30 км/ч. В последния момент видял другия водач и натиснал спирачки. Твърди, че неговият автомобил бил ударен в калника, отстрани бронята, фар, дясната част на автомобила, другият автомобил го ударил с неговата предна лява част. Сочил, че имало знак на пътя, по който се е движел, знакът бил жълт ромб указващ, че той е с предимство. С периферното си зрение забелязал, че отсреща има обърнат триъгълник на перпендикулярната улица, по която се задавал другият автомобил. С другия водач постигнали съгласие за механизма и за начина, по който се е случило ПТП-то. Твърди, че съставили двустранен констативен протокол, като другият водач бил взел протокола в себе си, за да го попълни вкъщи и на другия ден го подписали заедно. Сочил, че автомобилът, който управлявал бил в безупречно състояние.

Свидетелят П. Г., водач на лек автомобил „Порше Кайен“, твърди, че той е рисувал схемата в двустранния констативен протокол и той го е подписал. Сочил, че не е имало удар, а колите са се „лизнали“. Не си спомня дали неговият път е бил път с предимство, сочи че управлявал автомобила с 20 км/ч. Не били спорили за вината, подписали протокола за ПТП. Сочил, че колата на другия автомобил била жулната. Твърди, че не бил видял пътни знаци, нямало знаци никакви.

От приетата и неоспорена САТЕ, която съдът кредитира като пълно и компетентно изготвена се установява, че обстоятелствата и причините, при които е настъпило произшествието, отразени в протокола за ПТП, както и заявлението за изплащане застрахователно обезщетение са следните: на 21.01.2021г. около 17:30 часа, лек автомобил „Порше Кайен“, рег. № *** се движи по ул. „Г.С. Р.“, и на кръстовището с ул. ***, при наличие на пътен знак Б 1 / „Пропусни движещите се по пътя с предимство“/, водачът предприема маневра завиване надясно, където реализира ПТП с движещия се по ул. *** лек автомобил „Волво ХЦ90“, рег. № ***. Вещото лице е посочило, че щетите по лек автомобил „Волво ХЦ90“, рег. № *** се намират в пряка и причинно-следствена връзка с настъпилото на 21.01.2021г. произшествие в гр. Русе. Експертът е уточнил, че вертикалната пътна маркировка на ул. „Г.С. Р.“ посока кръстовището с ул. *** е съставена от пътен знак Б-1 „Пропусни движещите се по пътя с предимство“ преди ул. *** и пътен знак В28- „Забранено е паркирането“ след ул. ***, поставени отдясно на пътното платно. Вещото лице е посочило, че произшествието е било предотвратимо за водача на лек автомобил „Порше Кайен“ в случай, че е изчакал преминаването на движещия се от ляво лек автомобил „Волво ХЦ 90“ и чак след това е предприел маневра завиване надясно. От навлизането си в кръстовището между ул. „Г.С. Р.“ и ул. *** водачът на лек автомобил „Волво ХЦ 90“ не е имал техническа възможност да предотврати удара, тъй като дори да е спрял непосредствено след влизането си, същият се намирал в опасната зона на лек автомобил „Порше Кайен“.

При така събрания доказателствен материал съдът намира, че безспорно се

установява механизма на настъпване на ПТП, както от показанията на двамата свидетели, така и от двустранния констативен протокол за ПТП и приетата САТЕ. Съдът намира, че свидетелските показания са еднопосочни относно начина на настъпване на ПТП, като показанията на свидетелите са логични, вътрешно непротиворечиви и кореспондиращи с останалия доказателствен материал. Поради което приема, че по делото е установено по категоричен начин, че на 21.01.2021г. около 17:30 часа, лек автомобил „Порше Кайен“, рег. № *** се е движил по ул. „Г.С. Р.“, и на кръстовището с ул. ***, при наличие на пътен знак Б 1 / „Пропусни движещите се по пътя с предимство“/, водачът е предприел маневра завиване надясно и е реализирал ПТП с движещия се по ул. *** лек автомобил „Волво ХЦ90“, рег. № ***.

От заключението на вещото лице се установява, че настъпилите щети по увредения автомобил са в причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП.

Относно вината за настъпване на процесното ПТП съдът намира, че от доказателствата по делото се установява, че водачът на лек автомобил „Порше Кайен“ е нарушил разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, съгласно която участниците в движението са длъжни да съобразяват своето поведение с пътните знаци и пътната маркировка. В случая св. П. Г. не се е съобразил с поставения знак Б-1, който указва, че предстои пресичане на път с предимство и не е пропуснал движещото се по път с предимство МПС, застраховано при ищеца.

Съгласно чл. 47 от ЗДвП водач на пътно превозно средство, приближаващо се към кръстовище, трябва да се движи с такава скорост, че при необходимост да може да спре и да пропусне участниците в движението, които имат предимство. Съгласно чл. 50, ал. 1 ЗДвП на кръстовище, на което единият от пътищата е сигнализиран като път с предимство, водачите на пътни превозни средства от другите пътища са длъжни да пропуснат пътните превозни средства, които се движат по пътя с предимство.

От така горесцитираните разпоредби на ЗДвП се установява, че е вменено задължение на водачите, идващи от път без предимство, какъвто е св. Г., да се движи с такава скорост, че при необходимост да могат да спрат и да допуснат участниците, идващи от пътя с предимство. В конкретния случай от приетата схема на кръстовището между ул. *** и ул. *** в гр. Русе, на която са отразени пътните знаци и маркировката, актуални към 22.01.2021г., както и от свидетелските показания на двамата водачи на автомобилите, както и от САТЕ, се установява, че по пътя с предимство се е движил водачът на лек автомобил „Волво“. Т.е. от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че водачът на лек автомобил „Порше Кайен“ е нарушил разпоредбите на ЗДвП и не е пропуснал приближаващия се отляво лек автомобил „Волво ХЦ90“ като е отнел предимството му.

С оглед възраженията на ответника следва да бъде посочено, че от заключението на САТЕ се установява, че ударът е бил предотвратим за водача на лек автомобил „Порше Кайен“ в случай че е изчакал преминаването на движещия се от ляво лек автомобил „Волво“ и чак след това е бил предприел маневра за завиване надясно. Експертът изрично е уточнил, че от навлизането си в кръстовището между ул. *** и ул. *** водачът на лек автомобил „Волво ХЦ90“ не е имал техническа възможност да предотврати удара, тъй като дори да е спрял непосредствено след влизането си, същият се е намирал в опасната зона на лек автомобил „Порше Кайен“. Т.е. по делото се установи, че вина за настъпилото ПТП има единствено водачът на лек автомобил „Порше Кайен“, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника. Не се доказва, при доказателствена тежест принадлежаща на

ответника, че вина за настъпилото ПТП има водачът на лек автомобил „Волво ХЦ90“, напротив, установи се че същият се е движил със съобразена скорост по път с предимство и неговите действия не са допринесли до настъпване на пътното произшествие.

Поради гореизложеното съдът намира, че предявеният иск е основателен, доколкото по делото се доказаха всички материалноправни предпоставки за уважаването му. Относно размера на обезщетението същият следва да бъде определен именно на база средни пазарни цени към датата на процесното ПТП, а не въз основа на Приложения № 1-6 на Наредба № 24 от 08.03.2006г. за задължителното застраховане по чл. 249, т. 1 и т. 2 КЗ (отм.) и за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС, издадена от КФН. Изрично в Методиката /чл. 4/ е предвидено, че тя се прилага само като минимална долна граница в случаите, когато не са представени надлежни доказателства /фактури/ за извършен ремонт на МПС в сервиз и за случаите, когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. При предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката. До този размер се суброгира в правата на удовлетворения кредитор и платилият застраховател по имуществена застраховка „Каско на МПС“ спрямо застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния водач съобразно правилото на чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.). В този смисъл е и съдебната практика, изразена в Решение № 52 от 8.07.2010 г. на ВКС по т. д. № 652/2009 г., I т. о., ТК, Решение № 109 от 14.11.2011 г. на ВКС по т. д. № 870/2010 г., I т. о., ТК, Решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК, Решение № 165 от 24.10.2013 г. на ВКС по т. д. № 469/2012 г. по описа на ВКС, II т. о., ТК. Същевременно стойността, изчислена на база на средни пазарни цени е стойността, която съдът преценява като обективен критерий за действително причинените вреди, тъй като тя е определена след проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на който оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и други доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че следва да определи дължимото обезщетение съобразно стойността, посочена от вещото лице в отговора на задача втора от заключението, като взе предвид изводът на вещото лице, че в представения по делото опис на вредите е описана „лайсна преден десен калник“, която не е калкулирана в обезщетението от застрахователя, както и че във възлагателното писмо е отразено, че детайлът е увреден при сключване на палицата, поради което същият не е включен в изчисленията по средни пазарни цени. От заключението на вещото лице се установява, че средната пазарна цена към датата на ПТП е 2074,48 лева, към която следва да се прибавят 15 лева, ликвидационни разходи по щета, тоест общо 2089,48 лева. Така определеният размер на обезщетението е по-голям от претендирания от ищеца, поради което при спазване на принципа за диспозивно начало, регламентиран в чл. 6, ал. 2 ГПК исковата претенция следва да бъде уважена изцяло.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Разпоредбата на чл. 412, ал. 3 от КЗ задължава застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" на увреждащото МПС да определи и изплати размера на своето задължение по предявената регресна претенция или мотивирано да откаже плащането в срок от 30 дни от получаване на всички документи по щетата, респ. 30 дни от получаване на регресната покана, когато не са налице данни, както и в настоящия случай, адресатът на поканата да е изискал допълнителни документи.

В настоящия случай се претендира обезщетение за забава от деня следващ отказа на ответното дружество да изплати застрахователно обезщетение. С уведомително писмо с рег. №РК-006-14/5 от 18.06.2021г. по описа на ЗД „Е.“ АД ответното дружество е посочило, че ЗД „Б.“ АД не е в риск по застраховка „Гражданска отговорност“ и няма основание да изплати претендираното застрахователно обезщетение. След изчисление с лихвен калкулатор на основание чл. 162 ГПК, съдът прие, че лихвите, начислени върху приетата от съда за основателна сума- 1621,42 лева, възлизат на 210,35 лева, поради което и предявеният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е изцяло основателен и при спазване на принципа на диспозитивно начало следва да бъде уважен изцяло.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ищецът. В заповедното производство заявителят /сега ищец/ е сторил разноски за държавна такса в размер на 36,64 лева, които следва да му се присъдят. В исковото производство ищецът е сторил разноски за държавна такса в размер на 78,22 лева, депозит за свидетел в размер на 100 лева, депозит за САТЕ в размер на 250 лева и претендира адвокатско възнаграждение в размер на 483,18 лева. Съдът намира, че по делото не са ангажирани доказателства за договорено и изплатено адвокатско възнаграждение. По делото е представено единствено пълномощно в полза на адв. Г.а, но не и договор за правна помощ, респ. доказателства за изплащане на уговорено адвокатско възнаграждение. Поради което на ищеца следва да се присъдят разноски в общ размер от 428,22 лева /78,22 лева, държавна такса +100 лева, депозит за свидетел +250 лева, депозит за САТЕ/.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 411 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че ЗД „Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ***, дължи на ЗД „Е.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, *** следните суми: сумата от **1621,42** лева, представляваща главница за регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение с включени ликвидационни разходи за вредите, нанесени на л.а."Волво ХС 90", с рег.№*** при ПТП от 22.01.2021г., настъпило в гр.Русе, по вина на водач на л.а."Порше Кайен", с рег.№ ***, чиято гражданска отговорност е предмет на задължителна застраховка, сключена със ЗД "Б." АД, ведно със законна лихва за период от 30.09.2022г. до изплащане на вземането, сумата от **210,35** лева,

представляваща мораторна лихва за период от 19.06.2021г. до 28.09.2022г., за които суми е била издадена заповед за изпълнение по ч.гр. дело № 53214/2022г. по описа на СРС, 25-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД „Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ***, да заплати на ЗД „Е.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, *** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **36,64** лева, представляваща разноси в заповедното производство и сумата от **428,22** лева, представляваща разноси в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____